

Sygn. akt II K 927/12

3 Ds 107/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2012 roku

Sąd Rejonowy w Głogowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Molisak

Protokolant: Patrycja Czarkowska

przy udziale Prokuratora: Marcina Boboła

po rozpoznaniu dnia 04 października 2012 roku sprawy

M. P. (P.)

syna K. i A. zd. P.

urodzonego (...) w G.

zamieszkałego (...)-(...) G., ul. (...)

oskarżonego o to, że:

I w dniu 30 maja 2011r. w G., przebywając w rejonie sklepu (...), groził P. L. pozbawieniem życia i zdrowia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 §2 kk

tj. o przestępstwo z art. 190 §1 kk w zw. z art. 31§2 kk

II w dniu 30 maja 2011r. w G., w budynku Komendy Powiatowej Policji w G., dokonał uszkodzenia ciała P. L. w ten sposób, że uderzając do pięścią w okolice lewego policzka spowodował u wymienionego obrzęk i zaczerwienienie lewego łuku jarzmowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach ograniczonej poczytalności w rozumieniu art. 31 §2 kk

tj. o przestępstwo z art. 157 §2 kk w zw. z art. 31§2 kk

I oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 190 §1 kk w zw. z art. 31 §2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 157 §2 kk w zw. z art. 31 §2 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III na podstawie art. 85 i art. 86 §1 kk wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 69 §1 i §2 kk w zw. z art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

V na podstawie art. 72 §1 pkt 7a kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania od kontaktowania się z pokrzywdzonym P. L.;

VI na podstawie art. 72 §1 pkt 2 kk zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia na piśmie pokrzywdzonego P. L. w terminie 2 (dwóch) tygodni od uprawomocnienia wyroku;

VII na podstawie art. 616§1 pkt. 2 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. L. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego;

VIII na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty sądowej.

Sygn. akt II K 927/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. L. i M. P. są sąsiadami. Istnieje między nimi konflikt. W dniu 30 maja 2011 roku P. L. robił zakupy w sklepie (...) w G.. W sklepie spotkał M. P., który zaraz po wyjściu ze sklepu zaczął go obrażać oraz grozić pozbawieniem życia i zdrowia. Groźba wypowiedziana przez M. P. wzbudziła w P. L. uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. P. L. zatelefonował na policję i poinformował o całym zdarzeniu dyżurnego, który kazał mu przyjść na komendę. Za nim, w kierunku komendy poszedł także M. P.. Kiedy przyszedli na komendę, funkcjonariusz policji W. K. otworzył im drzwi magnetyczne do korytarza i poprosił aby weszli do środka. Pierwszy przez przedmiotowe drzwi przeszedł P. L., który trzymał w jednej ręce telefon, a w drugiej reklamówkę z zakupami. Tuż za nim, przez drzwi przeszedł M. P., który starając się wejść pierwszy uderzył głową o element drzwi, w wyniku czego spadły mu okulary i uszkodził sobie okolice łuku brwiowego. Chwilę po przejściu przez drzwi, M. P. uderzył pięścią w twarz P. L., krzycząc przy tym, że nie będzie mu drzwi „przed nosem zamykał”. Następnie podszedł do nich funkcjonariusz policji P. K., któremu P. L. oznajmił, że chce złożyć zawiadomienie o groźbach karalnych. M. P. zachowywał się wówczas agresywnie w stosunku do P. L.. P. K. poinformował o całej sytuacji W. K., który skierował P. L. do policjanta z Wydziału Kryminalnego, natomiast M. P. poprosił, aby usiadł na korytarzy na krześle i poczekał. P. L. w wyniku uderzenia przez M. P. doznał obrażeń ciała w postaci obrzęku i zaczerwienienia lewego łuku jarzmowego, to jest naruszenia czynności narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni.

W trakcie przedmiotowego zdarzenia M. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiła 0,66 mg/l.

Dowód:

- **wyjaśnienia M. P., k.41-42,80,115v.-116,**
- **zeznania P. L., k.4-7,22-23,116-116v.,**
- **zeznania W. K., k.17,**
- **zeznania P. K., k.18,117**
- **protokół oględzin rzeczy wraz z załącznikiem, k.19-21,**
- **karta informacyjna, k.24,**
- **opinia sądowo – lekarska, k.27,**

- informacja Komendy Powiatowej Policji w G., k.123-124,

- dokumentacja medyczna, k.126,128,

- protokół użycia urządzenia kontrolno pomiarowego, k.3,

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 8 marca 2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1932/11 P. L. został uznany za winnego, tego że w dniu 12 sierpnia 2011 roku spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu M. P. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, to jest przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk.

Dowód:

- odpis wyroku SR w Głogowie z dnia 8 marca 2012 roku sygn. akt II K 1932/11, k.121,

Oskarżony M. P. ma obecnie 58 lat. Ma wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest palaczem. Nie pracuje. Utrzymuje się z zasiłku opiekuńczego w wysokości 153 złotych miesięcznie i finansowo wspierany jest przez matkę. Jest kawalerem. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Leczył się psychiatrycznie. Był uprzednio karany sędownie, między innymi za przestępstwo z art. 190 § 1 kk.

W toku postępowania został zbadany przez biegłych psychiatrów, którzy stwierdzili, że w trakcie popełniania zarzucanych mu czynów, ze względu na zaburzenia osobowości i zachowania na podłożu ograniczonego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego z padaczką, miał w stopniu znacznym ograniczoną zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- wyjaśnienia M. P., k.41-42,80,115v.-116,

- karta karna, k.50,

- orzeczenie sądowo – psychiatryczne, k.61-62,

Oskarżony M. P. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w sklepie (...) w G. spotkał P. L., który zaczął nagrywać go telefonem komórkowym. Dodał, że poszedł w stronę Komendy Policji, ponieważ chciał zgłosić to zdarzenie. Pierwszy na K. był P. L., który wyprzedził go tuż przed wejściem. Zaznaczył, że w budynku K. usiadł na krześle i spokojnie czekał, aż P. L. dokończy rozmowę z Dyżurnym. Kiedy podchodził do okna dyżurki, przechodzący obok P. L. uderzył go pięścią w lewe oko. Podniósł, że ani w sklepie, ani pod sklepem nie groził P. L..

Dowód:

- wyjaśnienia M. P., k.41-42,80,115v.-116,

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego wina oskarżonego M. P. i okoliczności popełniania zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości, a zaproponowana przez oskarżyciela kwalifikacja prawna zarzucanych mu czynów nie budzi zastrzeżeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań pokrzywdzonego P. L., zeznań świadka W. K. i P. K., a także częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego M. P., a ponadto na nieosobowym materiale dowodowym w postaci protokołu oględzin nagrania zdarzenia, karty informacyjnej, opinii sądowo – lekarskiej, dokumentacji medycznej, informacji Komendy Powiatowej Policji w G., odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 8 marca 2012 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 1932/11.

Sąd uznał za prawdziwe zeznania złożone przez pokrzywdzonego P. L. oraz funkcjonariuszy policji P. K. i W. K.. Nie ulega wątpliwości, że między P. L. i M. P. istnieje konflikt. Pokrzywdzony konsekwentnie zeznawał, że oskarżony groził mu pozbawieniem życia i zdrowia. Zaznaczył, że groźby kierowane pod jego adresem przez oskarżonego, wzbudziły w nim obawę, że zostaną spełnione, w związku z czym powiadomił o nich policję. Okoliczności podane przez pokrzywdzonego zostały potwierdzone wynikiem oględzin nagrania przedmiotowego zdarzenia. Z nagrania ewidentnie wynika, że oskarżony werbalnie i niewerbalnie groził pokrzywdzonemu. Następnie pokrzywdzony i oskarżony udali się w kierunku Komendy Powiatowej Policji w G.. Oskarżony potwierdził, że poszedł na policję zgłosić fakt, że pokrzywdzony go nagrywał. Funkcjonariusz policji W. K. zeznał, że otworzył im drzwi magnetyczne i kazał wejść do środka. Pokrzywdzony podniósł, że oskarżony jak tylko przeszedł przez magnetyczne drzwi, uderzył go pięścią w twarz. Funkcjonariusz policji P. K. zeznał, że pokrzywdzony zachowywał się spokojnie, natomiast oskarżony był agresywny w stosunku do pokrzywdzonego. W trakcie całego zdarzenia oskarżony był w stanie nietrzeźwości

W ocenie Sąd zeznania P. L., P. K. i W. K. są logiczne, konsekwentne i rzeczowe i dlatego zasługują na wiarę. Za wiarygodny dowód Sąd uznał również protokół z oględzin nagrania zdarzenia, protokół z użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, kartę informacyjną, opinię sądowo – lekarską, dokumentację medyczną, informację z Komendy Powiatowej Policji w G., a także odpis wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 8 marca 2012 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 1932/11.

Dają wiarę wyżej wskazanym dowodom Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że to pokrzywdzony go uderzył. W ocenie Sądu, w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są wynikiem przyjętej przez niego dozwolonej linii obrony polegającej na zaprzeczeniu, poprzez którą stara się on uniknąć odpowiedzialności. Wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu. Twierdzeniom oskarżonego przeczy nagranie momentu, w którym wypowiada on pod adresem pokrzywdzonego groźby karalne. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw aby odmówić temu nagraniu wiarygodności i uznać, że zostało ono zmanipulowane przez pokrzywdzonego. Nadto, pokrzywdzony zaprzeczył, że uderzył oskarżonego. Podał, że kiedy przechodził przez drzwi magnetyczne trzymał w jednej ręce telefon komórkowy a w drugiej ręce reklamówkę z zakupami, natomiast oskarżony próbował wejść pierwszy i wtedy mógł uderzyć się o element drzwi i uszkodzić skroń.

Reasumując Sąd uznał, że oskarżony M. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego wypełniło ustawowe znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, a także art. 157 § 2 kk w zw. z art. 31 § 2 kk. Zdaniem Sądu, nie ulega wątpliwości, że oskarżony groził P. L. pozbawieniem życia i zdrowia, a następnie groźbę tą spełnił i uderzył pięścią w twarz P. L..

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe, w myśl dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd baczył by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego i w zakresie prewencji ogólnej.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów bo popełnionych przeciwko życiu i zdrowiu, działanie pod wpływem alkoholu, nie liczenie się przez oskarżonego z podstawowymi zasadami porządku prawnego oraz jego uprzednią karalność. Okoliczności łagodzących Sąd się nie dopatrzył.

Stopień winy oskarżonego, w odniesieniu do przypisanych mu czynów nie był wysoki. Możliwość postąpienia przez oskarżonego zgodnie z prawem była w stopniu znacznym ograniczona. Jednakże zdaniem Sądu brak było podstaw aby zastosować dobrodziejstwo instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Sytuacja majątkowa i materialna w jakiej znajduje się oskarżony świadczy, że nie uiściłby wymierzonej kary grzywny oraz nie można byłoby ściągnąć jej w drodze egzekucji. Natomiast wymierzenie mu kary ograniczenia wolności nie odniosłoby zamierzonego celu jaki kara ma spełnić, ponieważ oskarżony był już uprzednio karany za występki z art. 190 § 1 kk na karę ograniczenia wolności i mimo to ponownie dopuścił się czynu zabronionego, za który był już uprzednio skazany.

Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu M. P. za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn opisany w punkcie II części wyroku karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zastosował zasadę aspiracji. Za takim postąpieniem przemawiał stosunkowo bliski związek przedmiotowy, podmiotowy i czasowy przypisanych oskarżonemu czynów.

Analizując postawę oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz zachowanie się po popełnieniu przypisanych mu czynów Sąd doszedł do przekonania, że zachodzą warunki określone w art. 69 § 1 i 2 kk pozwalające na zawieszenie wykonania kary łącznej orzeczonej w stosunku do oskarżonego, gdyż istnieją przesłanki przemawiające za przyjęciem pozytywnej prognozy kryminologicznej pozwalającej przypuszczać, że wymierzenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem wykonania spełni jej cel, w szczególności zapobiegnie powrotowi przez oskarżonego do przestępstwa. W związku z powyższym, Sąd warunkowo zawiesił wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Zawieszając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności Sąd nałożył na niego obowiązek powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzonym oraz obowiązek przeproszenia go na piśmie w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia się wyroku. W ocenie Sąd, nałożone na oskarżonego obowiązki zniwelują konflikt istniejący między nim a pokrzywdzonym.

Nadto, na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 619,92 złotych tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego, natomiast z uwagi na jego sytuację majątkową i materialną zwolnił go od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty sądowej.